

at fastholde deres oprindelige Forslag, naar de derved forringede Udsigten til at faa noget gennemført, men det er ubestrideligt, at Udvalgets Arbejde paa Sagen ikke er gaaet i Retning af at gøre Lovforslaget væsentlig bedre, men i Retning af at gøre det ringere, at indsnævre Kredsen af dem, der skulle nyde godt af den omhandlede Skattelettelse. Det er ret interessant at gennemlæse i Tidenden 2den Behandling af Sagen, idet man ser, at efter at Ordføreren har fremhævet den „betydelige Udvidelse“, den væsentlige Forbedring, der er sket ved Udvalgets Arbejde, saa staa ærede Medlemmer op og gentage det samme og prise Udvalget for dets fortræffelige Arbejde. Saaledes siger det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (O. Olsen): „Det forekommer mig, at Udvalget med Hensyn til dette lille Lovforslag har gjort et stort og godt Arbejde. Det har ført Lovforslaget fra at være et ubetydeligt og beskeden Lovforslag til at blive et temmelig betydeligt Lovforslag.“ Et andet æret Medlem siger, at han er „særlig glad over, at det ikke alene er kommet til at gælde for Landhaandværkerne, men ogsaa de mere købstadlignende Landsbyer.“ Han har i Øjeblikket glemt, at det oprindelige Lovforslag gjaldt for *alle* Haandværkere uden fremmed Medhjælp.

Jeg har ment, at jeg i den historiske Sandheds Interesse burde give disse Oplysninger, idet jeg for min Del bringer de oprindelige Forslagsstillere min Tak for og min Anerkendelse af, at de have rejst denne Sag. Jeg er vis paa, at de lige saa fuldt som jeg og andre Medlemmer beklage, at denne lille Lov, i Stedet for at blive en almindelig Lov for alle Borgere under samme Livsvilkkaar; er bleven en Undtagelseslov, en Klasselov. Men, som sagt, da Lovforslaget dog indeholder Fremskridt, om end ikke saa store som tilsigtet, har jeg stemt for det ved 2den Behandling, og agter selvfølgelig at gøre det samme ved 3dje Behandling. Man maa kun ikke mene, at man her faar mere, end oprindeligt var tilsigtet.

J. H. Jensen: Jeg deler ikke Anskuelse med den sidste ærede Taler (N. J. Larsen). Skulde jeg dele Anskuelse med ham paa noget Punkt, skulde det være paa det ene, at der bør bringes en Tak til de ærede Rigsdagsmænd, som først have bragt Sagen frem her i Tinget. Jeg indrømmer villig, at det er det ærede Medlems politiske Meningsfæller. Men at jeg skulde gaa

saa vidt som det ærede Medlem gaar og erklære dette Lovforslag, som vi nu staa i Færd med at vedtage, for at være betydelig ringere end det, der den Gang blev indbragt, er rigtignok en stor Fordring at stille, og jeg kunde godt lide at høre, om de 3 ærede Herrer, som indbragte Forslaget, ville vedkende sig, at det, de den Gang indbragte, skulde være bedre end det, der nu skal vedtages. Det skulde glæde mig at høre, om de 3 ærede Herrer — saa vidt jeg husker, var det 3 ærede Medlemmer, der indbragte Forslaget — dele Anskuelse med det ærede Medlem, der sidst talte, og her ville paastaa, at hvad de den Gang fremlagde var betydelig bedre og et større Fremskridt for Befolkningen end det, vi her staa i Begreb med at vedtage. I øvrigt vil jeg overlade til den ærede Ordfører at give Svar paa Tiltale til det ærede Medlem, der nu talte. Vi ere jo saa heldige at have en Jurist til at svare paa Juristens Bemærkninger.

Jeg har bedt om Ordet nærmest fordi jeg i dette Øjeblik har faaet et Andragende til Finansministeren tilbageleveret. Jeg har ikke haft Tid til nærmere at se paa Svaret, men jeg har dog set saa meget, at den højtærede Minister har ment, at der ikke var Grund til at tage Hensyn til dette Andragende. Det drejer sig om en Forsamlingsbygning, og før jeg gaar nærmere ind paa selve denne Sag, vil jeg sige, at vi have haft ikke saa faa Ulemper adskillige Steder i Landet i Anledning af Spørgsmaal om Fritagelse af Bygningsafgift for Forsamlingsbygninger. Da vi vedtog Loven af 14de April 1893, var det vistnok alles Opfattelse, at alle Bygninger, der kom ind under Begrebet Forsamlingsbygninger, enten det var paa det religiøse, politiske eller sociale Omraade, skulde være fritagne for Bygningsafgift. Jeg mindes, at der den Gang under Forhandlingerne blev fremhævet, at de eneste offentlige Lokaler, der ikke skulde fritages, vare saadanne, som benyttedes i mindre gode Øjemed som f. Eks. til Dans eller lignende. Alle andre Forsamlingsbygninger til Formaal, som kunde falde ind under Religion, Historie eller Videnskab, kort sagt, som vare i Befolkningens almindelige Interesse, skulde være fritagne for Bygningsafgift. Dette har imidlertid ikke været Tilfældet. Jeg fremdrog i Fjor et Tilfælde fra Vejle, hvor et religiøst Samfund havde faaet Bygningsafgift lagt paa sin Kirke, blot fordi der en eneste Gang var blevet holdt en Basar i Forsamlingsbygningen. Den højtærede Minister erklærede den Gang, at hvis det